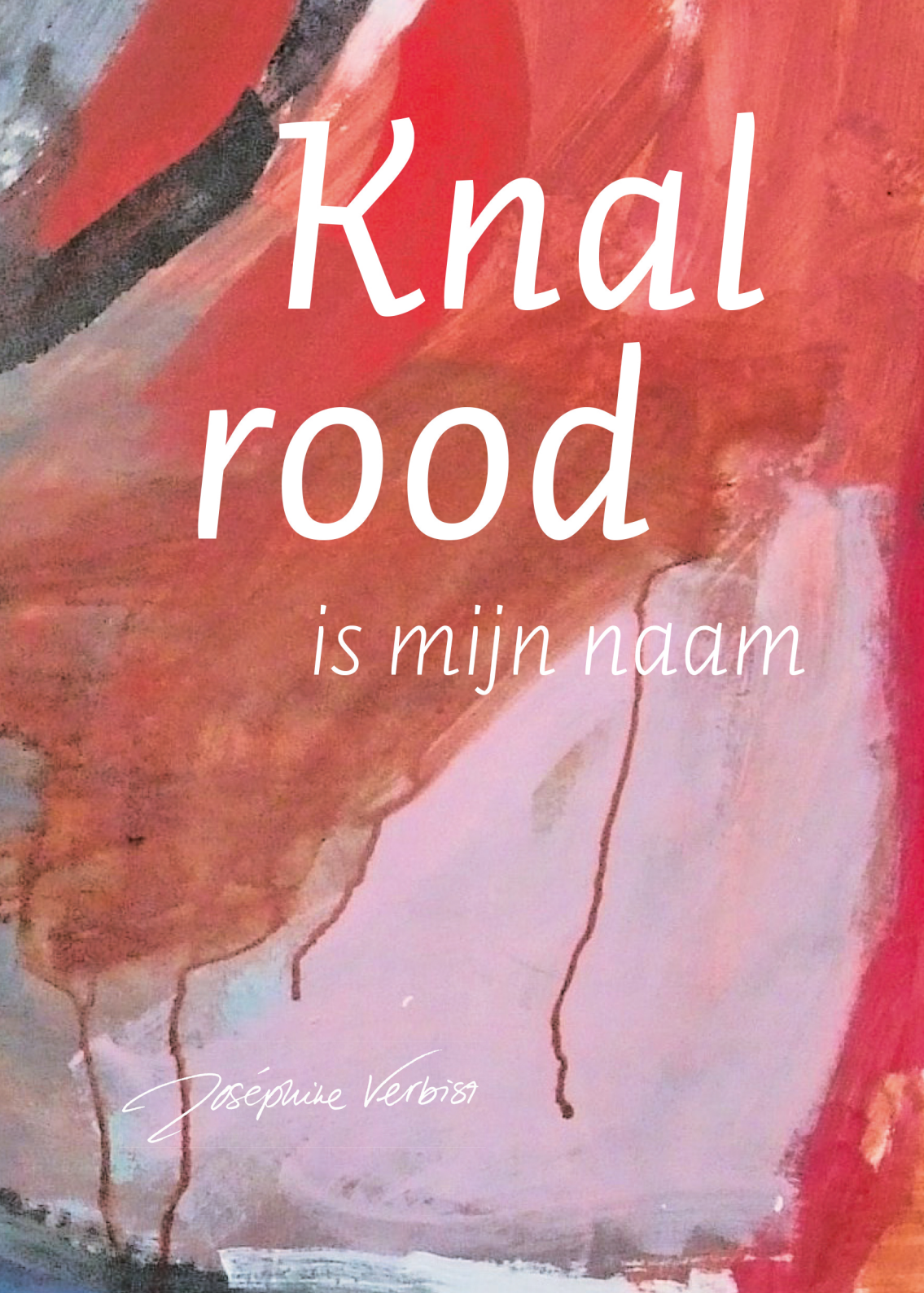

Knal rood

is mijn naam

Josephine Verbist

*Voor de vogel die landde op een doordeweekse dag;
hij raakt met zijn vleugels mijn gedachten aan.*

Bladerboekje.

De handgeschreven teksten bij
de afbeeldingen staan achterin
het boek gedrukt.

*Knalrood
is mijn
naam* Van toen naar
ik weet niet waar

‘net zo lang werken totdat de handen gaan dansen’

Creativiteit ontstaat bijna altijd als je controle wegneemt, wat gepaard gaat met het loslaten van zekerheden. Samen met passie kan datgene ontstaan wat Matisse zo prachtig omschrijft met de woorden ‘net zo lang werken totdat de handen gaan dansen.’

Mijn beelden ontleen hun zeggingskracht aan vitaliteit en dramatiek. Vitaliteit in vorm, kleur, compositie en contrast. Dramatiek in diep menselijke motieven en oertegenstellingen. Het werk claimt zijn eigen vorm en streeft iets algemeen herkenbaars na. Chaos, geweld en gevoeligheid, schoonheid, verdriet en ontroering zijn als onderstroom of schaduwkant altijd weer te vinden. Uiteindelijk abstraheert mijn werk in dit soort thema's de essenties van het aardse en algemeen menselijke.

Over het dichterschap, ik kan het niet mooier verwoorden . . .

‘Mijn moeder zei me altijd dat iedereen stamhoofd, minister of koning zou kunnen worden. Maar dat het moeilijkste is om mens te zijn. Het allermoeilijkst is het om dichter te zijn. Zij was dichteres. Zij heeft me geleerd de poëzie elk moment te beleven, de poëzie van mijn kleren, van blikken, van bewegingen. Vóór alles is het dichterschap een gevoeligheid, een afspraak met het leven om het nooit te bevuilen, het nooit te verraden. Woorden komen pas daarna; zij zijn de uitdrukking van die eigenschap. Ik heb herders gekend, die nooit een woord schreven. Maar echte dichters waren. Je wordt als dichter geboren.’

Ahmed Abodehman
roman: La Ceinture
uitgever: De geus

taal

en teken

(U) een sluier
die voort gaat in de tijd
maar even stopt
aan de rand van het doek
tot ik mij gaan
en zie en weet
anders dan in grijs
en anders dan het grijs

dat kleur en vorm
wordt dat dat
wat samen komt

als een boom
die voort gaat in de tijd,
maar even stopt
aan de rand van het doek
tot ik mij gaan
en zie en weet
anders dan in grijs
en weer anders dan
het grijs op het doek
dat kleur en vorm verwordt
tot dat wat samen komt
uit het grijs met het blauw

dat kleur en vorm
wordt dat dat
wat samen komt
een traan van de pauze is.

ik schilder gevoel ...

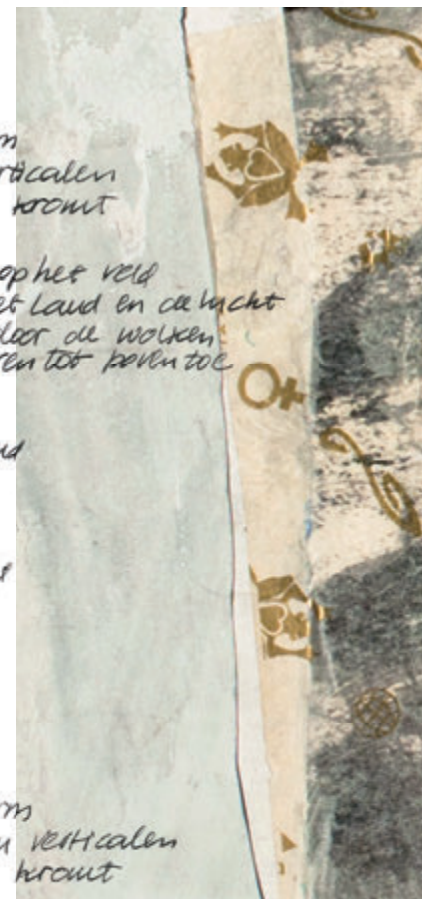
ik schilder
gevoel
en teken
zwart keel
scheur kleuren tot vorm
trek horizontalen en verticalen
waaraan er soms een kroont

Laat ik een man op het veld
zijn traject door het land en de lucht
wordt licht ongedo door de wolken
paden trekken oporen tot beelden toe

dat moment
die man op het land
en ik

een beeld
dat als een gedicht
getekend staat

ik schilder
gevoel
en teken
zwart keel
scheur kleuren tot vorm
trek horizontalen en verticalen
waaraan er soms een kroont

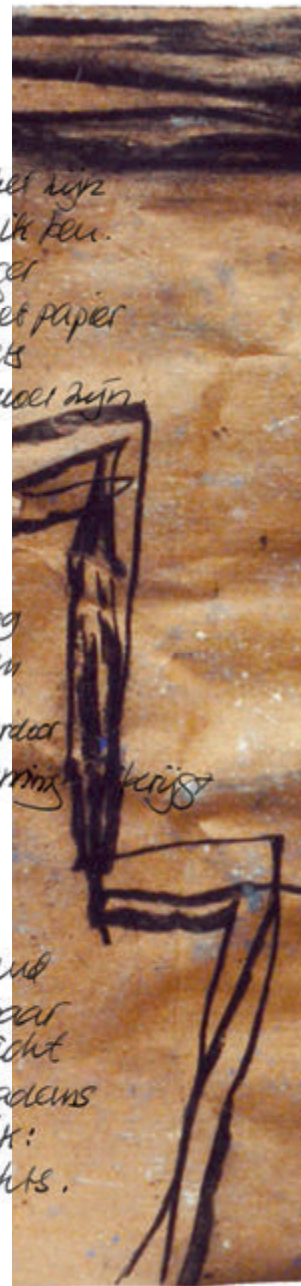

sterker wordt het lijn
in lijn met wie ik ben.
Steeds krachtiger
beeldhouwt het papier
de vorm in toets
alsof het zo mooi zijn

Zwart over wit.
Gespannen laag
trekt lijnen aan
daaromheen
was kleur waardoor
die laag zijn spanning krijgt

tot aan de rand
die onmerkbaar
overgaat in licht
Donker is de cadens
van de muziek:
ik luister slechts.

De ark

De wind loopt voorop
dan volgt de hand
in zijn kielzog
houdt het kind.

een wuivende driehoek
de pleut naar de lucht
geworteld in de grond
contouren van wit

Voortgedreven door het leven
maaien ze voort;
een blad valt van de boom
het kind raapt het op.

de grond en de bomen
de toppen van bomen
een vierkant
in beweging

Schippen in de verte
-vooruit- er is geen terug;
ik pluk een bloem
en mijn moeders aas dood.

Schitteren is
 het uitspugen
 van ingehouden
 gif en kleur-
 van verf die bracht
 een schijnbaar
 eindeloze beweging
 van binnen naar buiten,
 laag over laag,
 voorgesdumd, verhoogd
 en verstoeld,
 verspreid,
 het zo lang duren
 tot de beweging
 vanzelfsprekend wordt
 en de herhaling
 een ritme krijgt.
 Het ritme
 hoeft men
 schitterij.

Belgische wafels

Zelfs het Schrijven doet pijn
de pijn van het kind
dat zij ausricht.

Zelf kind geworden
van verdriet - ooit gedacht
'ik doe het anders.'

Sevanten in het web van nu
is alles bij het oude :
Kersavond - ook altijd stil.

De lichtjes maken warm
Bij zijn de kinderen en opgetogen
niet wetend dat de trakties

van de wafels
naar binnen
nu de huren zijn.

in verre leden gegraven
 met toegelaten
 ze zei
 roeger is dood
 du hij is vogel in een

wel de gegeven
 du verwacht herhaakt verleden
 ze zei
 talen we gaan
 kanten naar is weer met weer

Langzaam wordt zichtbaar
 wat onzichtbaar leek
 ze zegt
 ik ben bereid
 on ben leeg de aarde

ze benoemt zichzelf
 bedrukt haar naam
 ze zegt
 dat is de kleur waarin ik mijn passen zet
 stappen op weg naar het land van later

het tafelseitje

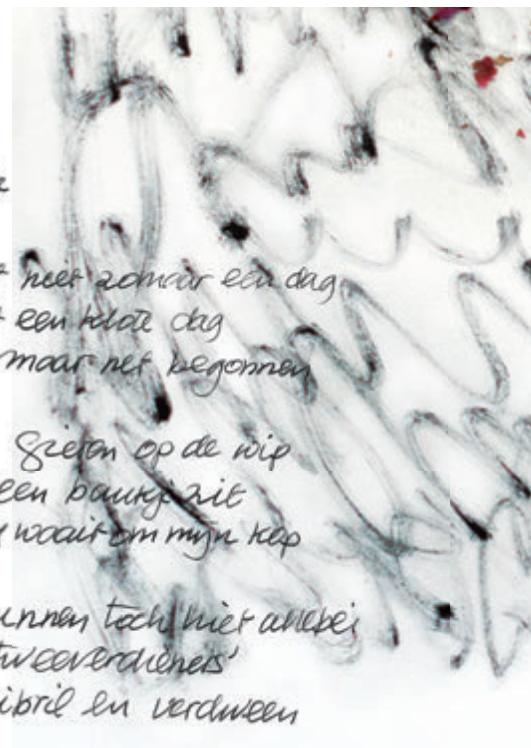
Vandaag is het niet zwaar een dag
 vandaag is het een kleine dag
 en hij is nog maar net begonnen

de kinderen zien op de wijf
 terwijl ik op een bank zit
 de sure wind waait om mijn kop

hij zei: 'we kunnen toch niet anders
 wij zijn geen tweeverdieners'
 recht zijn Strijde en verdween

ik tel de ruitjes van het zeiltje
 draai een half pond pirat's door
 door de wijers van de klok vooruit

ik ben nog lang niet uitgeteld

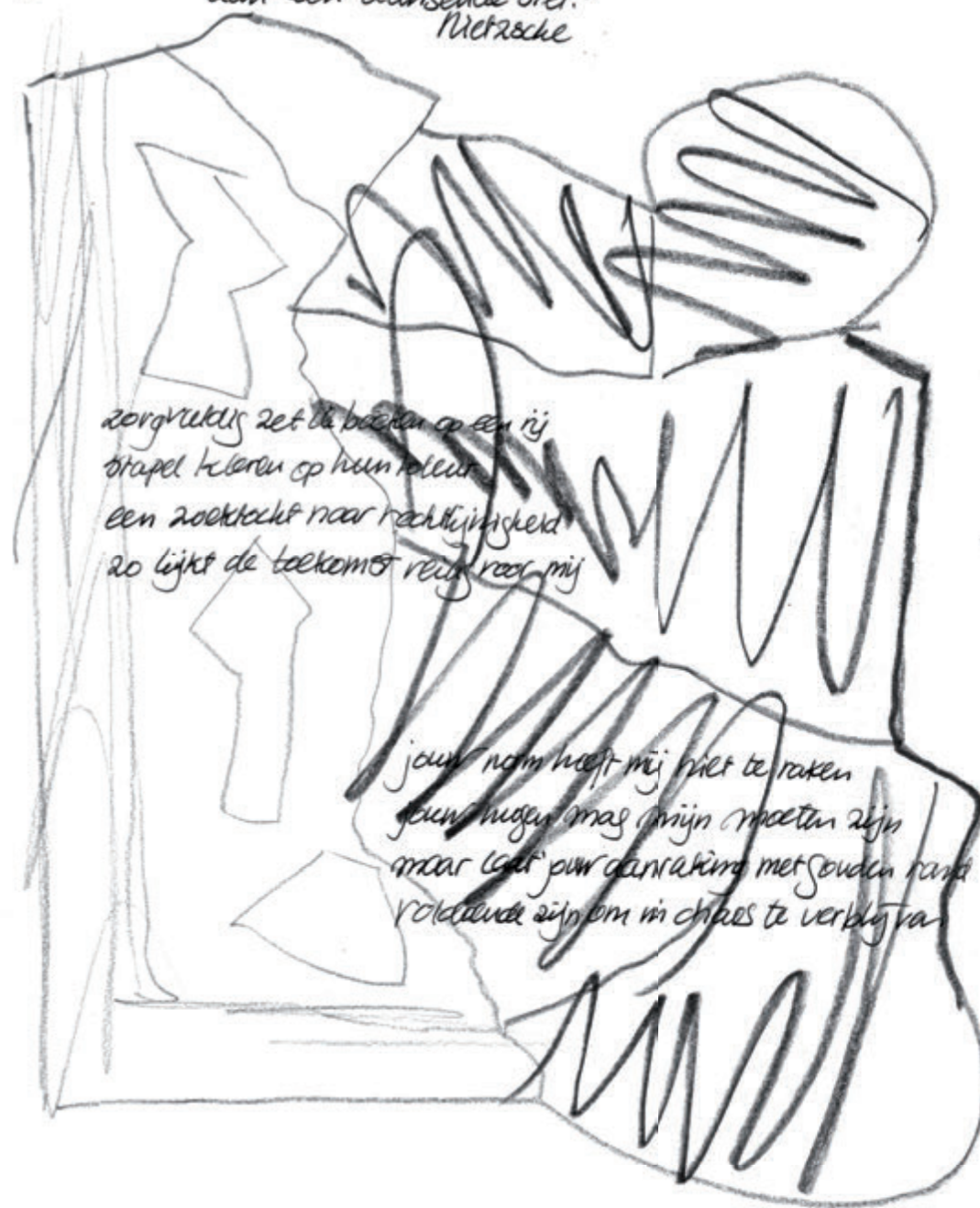

'sneeuw'
 was het nacht woord
 mochten we het nacht hebben
 omker nacht zo veel erran
 dat je pleet slapen
 of Had jij deze sneeuw bedacht?
 we Sliepen niet
 die nacht
 de tijd was haar bestaan vergeten
 jouw aanraking bracht mij
 in een andere wereld waar
 de dans van de sprakeloe taal ons leidde
 het daglicht had met het vermogen
 om de taal van de nacht te dragen
 de letters rolden ieder hun eigen lange
 zo werd de nacht een gedankteken
 teken van trots en tederheid
 een midnachtsvertoning overwinning op de tijd
 het leeft de hele nacht gesneeuwd

'je moet chaos in je hebben om het leven te kunnen schenken
aan een dansende oer.'
Nietzsche

zorgvuldig zet de boeken op een rij
trapel kleuren op hun pleur
een zoektocht naar rechtlijnigheid
zo lijkt de toekomst veilig voor mij

jouw naam heeft mij niet te raken
jeun' wogen mag mijn moeten zijn
maar laat' jouw aanraking met gouden rand
voldoende zijn om in chaos te verblijven

~~Maar~~
 maak even
 aan de kani
 veel ik mij g
~~Maar~~
~~Maar~~
 het art in het dach
~~Maar~~
 let niet op de S
~~Maar~~
 m

10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

~~Maar~~
 maak even
 aan de kani
 veel ik mij g
~~Maar~~
~~Maar~~
 het art in het dach
~~Maar~~
 let niet op de S
~~Maar~~
 m

Toen ik vanocht uropen deed by Albert Heijn
 werd de teg. Armando aangeduid.
 - Verige week versmaalde de een artikel over hem in de krant.
 ik was het nu wel van die ruggen, Duitsland en degenen muziek.
 Het segele de ruten zout en aard van mijn nuld
 waarna we traag het verderop selgen land betreden.
 De voeg de bradigai en
 en las het gedicht dat hij aan de schryven.
 De gaus naar het
 maande een lorde aan het verha.
 het art in het dach
~~Maar~~
 let niet op de S
~~Maar~~
 m

10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

zondagmorgen

zon --

bruine veren van de muis
kroek op de tafel --

-- oranje

terras --

suiker in de koffie
hosa's buigen naar ons toe

-- groen

dan --

als onze wegen scheiden
wachten in een stoel op loef niet was

-- zij

mee --

ik blaas met de wind zo hard als ik kan
volgende week dezelfde tijd weerwoord

-- veer

veer mijn moeder

An abstract painting featuring a large, textured blue square in the center, framed by dark, expressive lines. To the left, there are vertical bands of brown and orange, with some areas appearing torn or layered. At the bottom, a figure is depicted in shades of blue, with legs and arms visible. The overall style is gestural and expressive, with visible brushstrokes and a mix of colors including blue, brown, orange, and white.

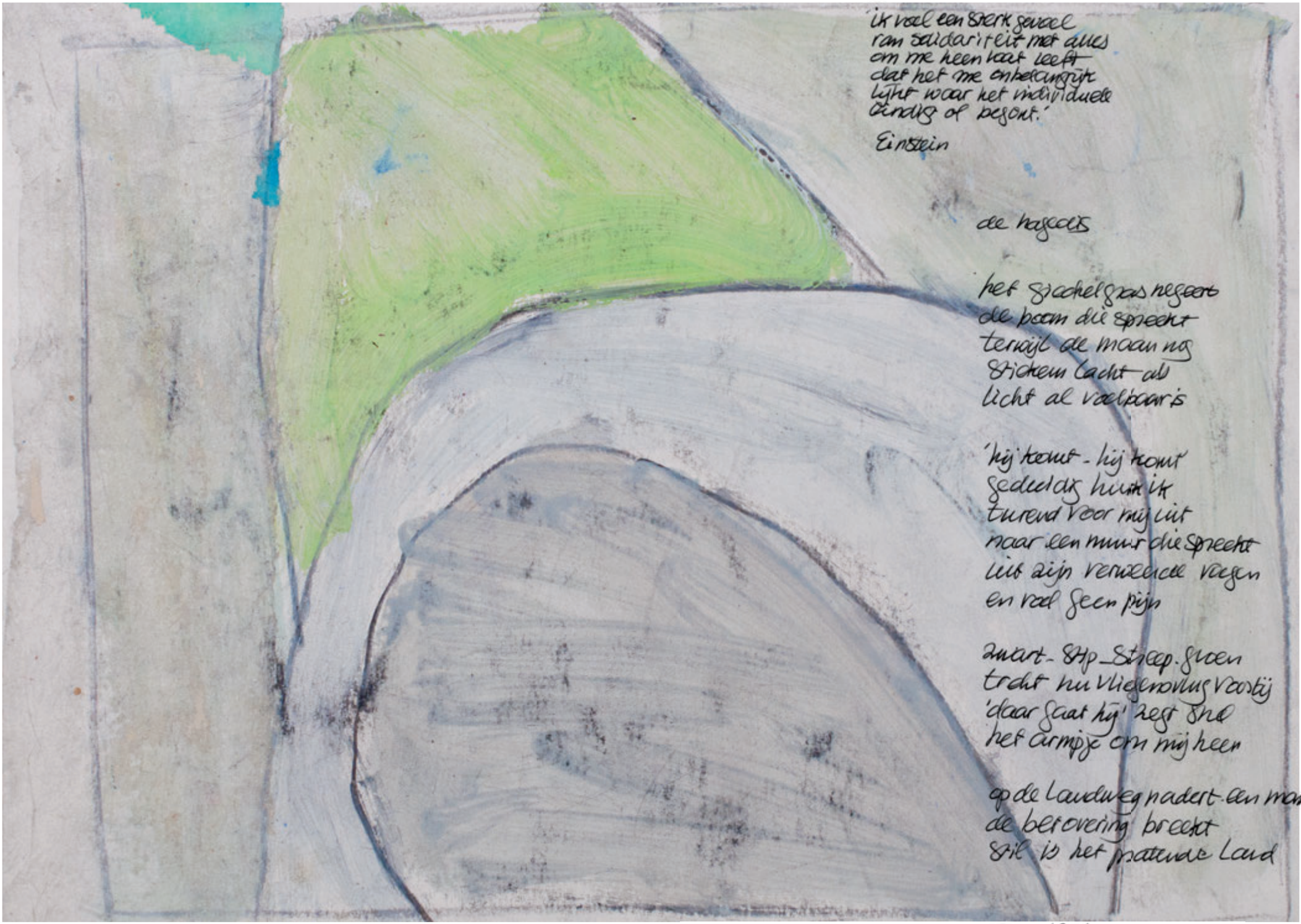
het concert

de kleine krullende
gevingen in rood pluche
brengt mij weer terug in tijd
en klein - groot is talrijk
om mij heen - emotioneel
en stijf verstraalt - zoveel
en samen met die andere tonen
beweegt de angst mij in de Sted

de nacht is zwart en lang
want niet alleen die telant
omcar omfwendbaar de gedachte
dat spelen wordt: ik zit -
jij zit - wij praten
en plattendoek een letterbrij

begrijp je nu klein kind
waaron ik schilder ben
verdicht de wereld tot
een kleurpalet
en speel ermee
op aas naar eigen toon

voor Sandro

'ik voel een sterk gevoel
van solidariteit met alles
om me heen want leeft
dat het me ontbetingt
licht waar het individuele
eindig of begint.'

Einstein

de hagedis

het sprokkel gras hegeert
de boom die spreekt
terwijl de maan nog
stiekem licht al
licht al voelbaar is

'hij komt - hij komt
sedert dat huilt ik
turend voor mij uit
naar een muur die spreekt
uit zijn verweerde vegen
en roet geen pijn

zwart - strip - streep - groen
tricht nu vlieden vlieg voorbij
'daar gaat hij' zegt hij
het armige om mij heen

op de landweg nadert een man
de bevoering breekt
stil is het pratende land

voor Milan

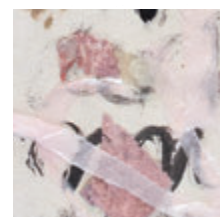
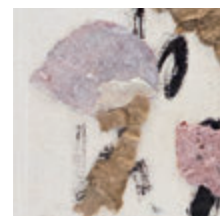
mus belde,
tenminste, tante zei:
'ach mus is het zo naar
kom op-vertel.'

als je weet dat
mus 21 jaar oud is en
tante bijm 23 jaar
en dat het zijn zonen zijn

dan begrijp je
dat mijn hart
in mijn keel
begen te komen

tante trooste mus
vervolgens ging de
naar de kapperom
zijn venturi te farsenieren

'heel veel' later
belde li di vogel
en zei: 'hallo zoon,
hoe gaat het met je?'

dering

ze was nog klein
ze dacht in ik en bereikt
in het moment van zijn

ging op in het verlangen
naar 's kosbaar heilzaam
dat onbereikbaar leek

de gelukkig kikkersprong
bracht haar
naar dat ding

een schittering
van mooie kleuren
verdwijnt in die ring

die ring is weg
verloren als zoveel
roest het slechts herinnering

die herinnering herbergt
meer dan toen
nu bleef is ook

het weten van dat kleurloos zijn
- betovering -
die deel werd van haar zijn

de schitter-ring

tweeluit
 in een flits
 al is het
 roerpij trekt
 in het licht
 rauw toen
 het al fob
 als nu
 maar verwarmd
 door toekomstgloren

nu de
 toekomst is
 allet
 hoer als
 het gloren was
 waardoor
 het gebeuren
 me onging

vrouw
achter het scherm
van huis en sluis
je bent zover
Karbonkelogen
blikken argwaan
heeft soms kleur
een lach je oog
en hand die
openbaar
in henna steekt
en ook de voet die
draagt altijd de
doek met kind
de brui vermied
maar toch met
lijkend - ga je
een weg - immer
in leun
vrouw

knalrood is niet geel

is angst voor het geel
Soms oefenen om dood te zijn!

Waarom denk ik niet gewoon
nadat de tijd is stilgezet
dat ik op een wolk drijf
- zon olivengroen met veel slinken
dat niet toon het einde zijn
of die dal met tusschen
denk eens dat ik een deeltje
van de zon kan zijn
of gewoon knalrood

- en knalrood is niet geel -
eer nu part groen
ik denk aan dat Parijs groen
met een beetje in roze en oker
Soms lichtbruin - gekleurde huren
invarren het hek
mijn val het tegenwoordig

Wie het mij wat ik denken moet
wie het mij welk ben
en kan ik wel

Wie haast het nu dat jij niet praat
maar vraagt
wat eten we vanavond?

Spakettje
michiel ik en vdiit dem:

'knalrood
is mijn naam'

vijf kleine meisjes spelen op het gras
 ik zie ik zie wat jij niet ziet
 't is blauw - 't is geel - 't is rood - 't is groen
 wie niet weg is is gezien en
 als ze vragen 'mama, waar komen we vandaan?'
 dan lacht het hemeldak en roept
 't is blauw - speel nou maar

vijf grote mannen ploegen op het land
 en het land en de heer ploegen omde man
 grondseworden scherven vijf steere mannen
 vijf grote messen en spelen op het gras
 één twee drie vier vijf zes zeren
 om hoog in de lucht
 vijf kopjes uit te steken

't was blauw en geel en rood en groen
 het hemeldak 's uitgeteld
 zijn lange regenstralen
 ocheppen zeulen om de saten
 waar de meisjes zijn verstopt
 waarmee de vroeg versnoot
 'mama, waar komen we vandaan?'

de omzelden nuur
 is. zweltud angst
 die licht ontneemt
 tot chaos voert
 vernauwt tot
 woerdeloos verriet
 dat tolt toe-
 loedwaor ongewilt
 de brisland is gebracht

de heerstej:
 druppels
 aaneen tot
 kleur geseen

en al is het maar
 heel even

in vangen trilling
 uit de lucht
 an geien auroora
 door beweging
 aan te zetten
 om zo gesaet te geien
 aan geboorte van
 nieuw leven

telkens weer
 cings- de onberekenbare

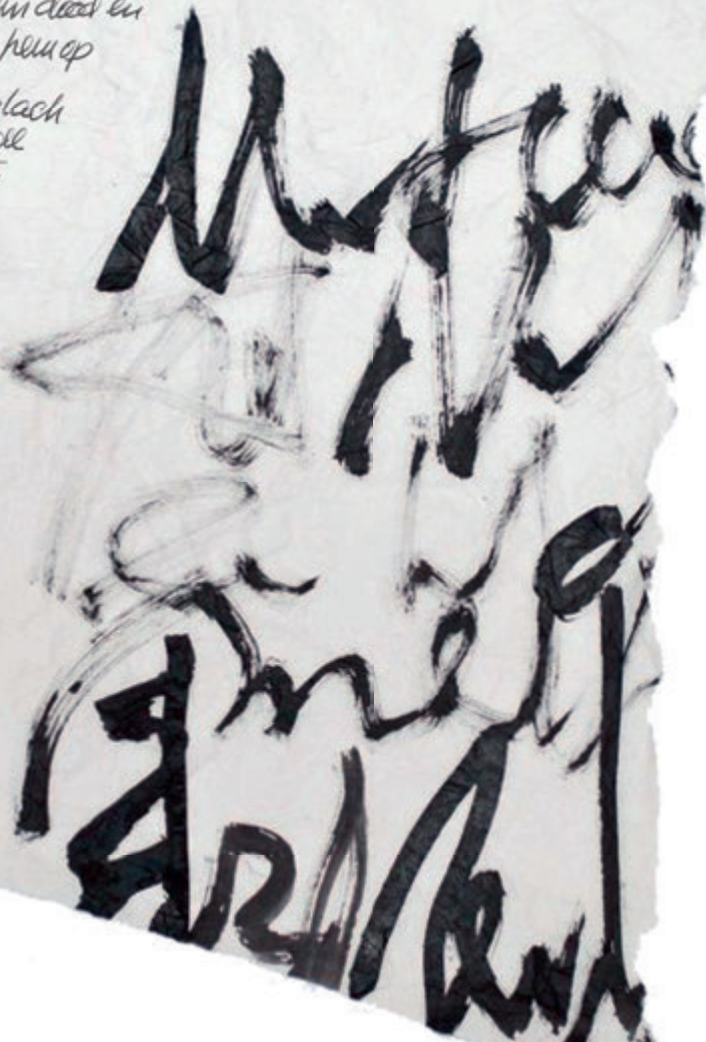
onderschrift naar Vasali
 'drauk de onberekenbare'

het
leven
is als een
weerloos dier

ze hadden hem bij de peijps getonden
ze braken hem dood en
ze vraten hem op

hun roffelach
vulde de
ruimte

taal

zonder

teken

Als een stroom
die voortgaat in de tijd,
maar even stopt
aan de rand van het doek,
voel ik mij gaan
en zie en weet
anders dan in grijze tred
en weer anders dan
het grijs op het doek
dat kleur en vorm verwordt
tot dat wat samenkomt
uit het diepe zwart
met het pure wit
tot dat wat
onverwacht
een traan van adempauze is.

ik schilder
gewoon
en teken
zwart kool
scheur kleuren tot vorm
trek horizontalen en vertikalen
waarvan er soms één kromt

laatst zag ik een man op het veld
zijn traktor scheidde het land en de lucht
avondlicht sneed door de wolken
paden trokken sporen tot boven toe

dat moment
die man op het land
en ik

ze vormen een beeld
dat als een gedicht
getekend staat

ik schilder
gewoon
en teken
zwart kool
scheur kleuren tot vorm
trek horizontalen en vertikalen
waarvan er soms één kromt

Vanmorgen heb ik
drie witte veertjes
onder de stille gouden klok
van mijn grootmoeder geschoven.

Vanmiddag heb ik
roze rozen geplant
in de laatjes van mijn
moeders bureau.

Vanavond heb ik
de stenen gerangschikt
op het monumentje
ter ere van Dion, de hond.

Geef mij poëzie
om van te leven.

Eén dag vul ik
met vaal-roze-wit.

Een volgende wordt
een steen-vorm-mijn.

Tenslotte
spreid ik mijn veren
tussen de dag en de nacht.

Sterker wordt het zijn
in lijn met wie ik ben.
Steeds krachtiger
beeldhouwt het papier
de vorm in toets
alsof het zo moet zijn.

Zwart over wit.
Gespannen boog
trekt lijnen aan;
daaromheen
wat kleur waardoor
die boog zijn spanning krijgt

tot aan de rand,
die dan onmerkbaar
overgaat in licht.
Donker is de cadans
van de muziek:
ik luister slechts.

De cirkel

De wind loopt voorop,
dan volgt de hond
in zijn kielzog
komt het kind.
een wuivende driehoek
de punt naar de lucht
geworteld in de grond
contouren van wit

Gedreven door het leven
waaien ze voort;
een blad valt van de boom
het kind raapt het op.
de grond en de bomen
de toppen naar boven
een vierkant
in beweging

Stippen in de verte
-vooruit - er is geen terug;
ik pluk een bloem
en mijn moeder gaat dood.

Schilderen is
het uitspugen
van ingehouden
gif en kleur-
van verf die brandt-
een schijnbaar
eindeloze beweging
van binnen naar buiten,
laag over laag,
voortgeduwd, vertraagd
en versneld,
verspreid,
net zo lang durend
tot de beweging
vanzelfsprekend wordt
en de herhaling
een ritme krijgt.
Het ritme
noemt men schilderij.

Belgische wafels

Zelfs het schrijven doet pijn,
de pijn van het kind
die zij aanricht.

Zelf kind geworden
van verdriet – ooit gedacht
'ik doe het anders'.

Gevangen in het web van nu
is alles bij het oude:
Kerstavond, zoals altijd stil.

De lichtjes maken warm;
blij zijn de kinderen en opgetogen,
niet wetend dat de tralies

van de wafels
naar binnen
nu de hunne zijn.

in ver verleden gegraven
niet toegelaten
ze zei
vroeger is dood
een bijna vergeten leven

wel doorgegeven
onverwacht herhaald verleden
ze zei
laten we gaan
van toen naar ik weet niet waar

langzaam wordt zichtbaar
wat onzichtbaar leek
ze zegt
ik ben bereid
en beweegt de aarde

ze benoemt zich zelf
bedenkt haar naam
ze zegt
dit is de kleur waarin ik mijn passen zet
stappen op weg naar het land van later

het tafelzeiltje

vandaag is het niet zomaar een dag
vandaag is het een klote dag
en hij is nog maar net begonnen

de kinderen gieren op de wip
terwijl ik op een bankje zit
de gure wind waait om mijn kop

hij zei: 'we kunnen toch niet allebei
wij zijn geen tweeverdieners'
zocht zijn skibril en verdween

ik tel de ruitjes van het zeiltje
draai een half pond pinda's door
duw de wijzers van de klok vooruit

ik ben nog lang niet uitgeteld

'sneeuw'
was het wachtwoord
mochten we het nodig hebben

onverwacht zoveel ervan
dat je bleef slapen
of had jij deze sneeuw bedacht?

we sliepen niet
die nacht
de tijd was haar bestaan vergeten

jouw aanraking bracht mij
in een andere wereld waar
de dans van de sprakeloze taal ons leidde

het daglicht had niet het vermogen
om de taal van de nacht te dragen
de letters dansten hun eigen tango

zo werd de nacht een gedenkteken
teken van trots en tederheid
een indrukwekkende overwinning op de tijd

het heeft de hele nacht gesneeuwd

'Je moet chaos in je hebben om het leven te kunnen schenken aan een
dansende ster.'

Nietzsche

zorgvuldig zet ik boeken op een rij
stapel kleren op hun kleur
een zoektocht naar rechtlijnigheid
zo lijkt de toekomst veilig voor mij

jouw norm hoeft mij niet te raken
jouw mogen mag mijn moeten zijn
maar laat jouw aanraking met gouden rand
voldoende zijn om in chaos te verblijven

Toen ik vannacht inkopen deed bij Albert Heijn
werd ik tegen Armando aangeduwd.

-vorige week verwaarloosde ik een artikel over hem in de krant;
ik wist het nu wel van die vlaggen, Duitsland en zigeunermuziek-

Hij veegde de resten zout en zand van mijn huid,
waarna we traag het verderop gelegen land betraden.

Ik sloeg de bladzijde om
en las het gedicht dat hij zou gaan schrijven.

De gang naar het toilet
maakte een einde aan het verhaal.

zondagmorgen

zon--
bruine veren van de mus
koek op de tafel

--snavel

terras--
suiker in de koffie
hosta's buigen naar ons toe

--groen

dan--
als onze wegen scheiden
wachten in een stoel op weet niet wat

--zij

mee--
ik blaas met de wind zo hard als ik kan
volgende week zelfde tijd weerwoord

--veer

voor mijn moeder

het concert

de kleine krullenbol
gevangen in rood pluche
brengt mij weer terug in tijd
en klein – groot is talrijk
om mij heen – emotioneel
en stijf verstrakt – zoveel en
samen met die zware toon
beweegt de angst mij in de stoel

de nacht is zwart en lang
want niet alleen die klank
maar onafwendbaar de gedachte
dat spelen wordt: ik zit –
jij zit – wij praten
en platenboek één letterbrij

begrijp je nu klein kind
waarom ik schilder ben
verdicht de wereld tot
een kleurpalet
waarmee ik speel
op zoek naar eigen toon

voor Sandro

‘Ik voel een sterk gevoel
van solidariteit met alles
om me heen wat leeft
dat het me onbelangrijk lijkt
waar het individuele
eindigt of begint.’

Einstein

de hagedis

het giechelgras negeert
de boom die spreekt
terwijl de maan nog
stiekem licht als
licht al voelbaar is

‘hij komt – hij komt’
geduldig hurk ik
turend voor mij uit
naar een muur die spreekt
uit zijn verweerde voegen
en voel geen pijn

zwart – stip – streep – groen
trekt nu vliegensvlug voorbij
‘daar gaat hij’ zegt snel
het armpje om mij heen

op de landweg nadert een man
de betovering breekt
stil is het pratende land

voor Milan

mus belde,
tenminste, tante zei:
‘ach mus, is het zo naar
kom op – vertel’

als je weet dat
mus 21 jaar oud is en
tante bijna 23 jaar
en dat het mijn zonen zijn

dan begrijp je
dat mijn hart
in mijn keel
begon te bonzen

tante troostte mus
vervolgens ging deze
naar de kapper om
zijn verentooi te laten fatsoeneren

‘heel veel’ later
belde ik de vogel
en zei: ‘hallo zoon,
hoe gaat het met je?’

de ring

ze was nog klein
ze dacht in ‘ik en wereld’
in het moment van zijn

ging op in het verlangen
naar ‘t kostbaar kleinood
dat onbereikbaar leek

de gelukkige kikkersprong
bracht haar
naar dat ding

een schittering
van mooiste kleuren
verenigd in die ring

de ring is weg
verloren als zoveel
rest nog slechts herinnering

die herinnering herbergt
meer dan toen
wat bleef is ook

het weten van dat kleurfeestijn
-betovering-
die deel werd van haar zijn

de schitter-ring

hóóg in de lucht zit een vogel in de boom
hoog in de lucht zit een vógel in de boom
vógel in de boom
hóóg

zandgeel zandgeel dónkerblauw
zandgeel zandgeel donkerbláuw
ik hóu van jou
ik hou van jóu
vógel in de boom
lúcht

maar,
ik was niet bij de man
van wie ik houden zou
zo ik hem kende
zijn verdriet liet mij koud

totdat,
op een doordeweekse dag
de vogel landde
hij stond voor me
lachte en
waaide met zijn vleugels
gisteren weg

ik hoefde alleen het geluk te herkennen

tweeluik

in een flits
zie ik wat voorbijtrekt

in het licht
van toen
hetzelfde
als nu
maar verwarmd door
toekomstgloren

nu
de toekomst is
zie ik
hoe vals
het gloren was
waardoor
het gebeuren
me ontging

vrouw

achter het scherm
van huis en sluier

je bent zover

karbonkelogen
blikken argwaan
heel soms kleurt
een lach je oog
en hand die
openbaar
in henna steekt
en ook de voet die
draagt altijd de
doek met kind
de buik vermoeid
maar toch niet
lijdend – ga je
een weg – immer
in touw

vrouw

knalrood is niet geel

is angst voor het geluk
soms oefenen om dood te zijn?

waarom denk ik niet gewoon
nadat de tijd is stilgezet
dat ik op een wolkje drijf
-zo'n olifantenwolk met vele slurven
dat moet toch het einde zijn
of die slak met tijgerpoten –
denk eens dat ik een deeltje
van de zon zou zijn
of gewoon knalrood
-en knalrood is niet geel –
voor mijn part groen
ik denk aan dat Parijse groen
met evenbeeld in roze en oker
soms lichtblauw – gekleurde huizen
waarvan het hek
mijn val nog tegenhoudt

wie zegt mij wat ik denken moet
wie zegt mij wie ik ben
en ben ik wel

hoe kan het nou dat jij niet praat
maar vraagt
wat eten we vanavond?

spaghetti
mompel ik en voluit dan
'knalrood is mijn naam'

vijf kleine meisjes spelen op het gras
ik zie ik zie wat jij niet ziet
't is blauw – 't is geel – 't is rood – 't is groen
wie niet weg is is gezien en
als ze vragen 'mama waar komen we vandaan?'
dan lacht het hemeldak en roept
't is blauw – speel nou maar

vijf grote mannen ploegen op het land
en het land en de haat ploegen om de man
grondgeworden scherpen vijf stoere mannen
vijf grote messen en spelen op het gras
eén twee drie vier vijf zes zeven –
om hóóg in de lucht
vijf kopjes uit te steken

't was blauw en geel en rood en groen
het hemeldak is uitgeteld
zijn lange regenstralen
scheppen geulen om de gaten
waar de meisjes zijn verstoep
waarmee de vraag verstomt
'mama, waar komen we vandaan?'

de omsloten muur
is zwetend angst
die lucht ontnemt
tot chaos voert
vernauwt tot
woordeloos verdriet
dat tolt tot –
loodzwaar omgevallen –
de stilstand is gebracht

de neerslag:
druppels
aaneen tot
kleur geregen

en al is het maar
héél even

zij vangen trilling
uit de lucht
geven antwoord
door beweging
aan te zetten
om zo gestalt te geven
aan geboorte van
nieuw leven

telkens weer

angst – de onberekenbare

onderschrift naar Vasalis
'drank, de onberekenbare'

het
leven
is als een
weerloos dier

ze hadden hem bij de pootjes gebonden
ze staken hem dood en
ze vraten hem op

hun vette lach
vulde de
ruimte

•

Colofon

titel:	<i>Knalrood is mijn naam</i>
tekst/gedichten:	<i>Joséphine Verbist</i>
werken op papier:	<i>Joséphine Verbist</i>
fotografie:	<i>Joshua Luijten</i>
layout:	<i>Joshua Luijten</i>
foto achterkant:	<i>Sandro König</i>
foto atelier:	<i>Gert Lahuis</i>
advies:	<i>Gert Lahuis</i>
website:	<i>www.schilderijenvanjoséphineverbist.nl</i>
uitgever:	<i>J.L. Verbist</i>
drukkerij:	<i>Nederlof</i>
oplage:	<i>100 exemplaren</i>
ISBN:	<i>978-90-821739-0-1</i>

Copyright 2014

Lieke van Boven, dank je voor het redigeren.

*Joséphine Verbist - schilder aan het werk in haar atelier
een You Tube film van Harry Hadders*

Het atelier waar ook workshops worden gegeven; de persoonlijke en creatieve ontwikkeling van de deelnemers staat centraal.

*Joséphine Verbist woont en werkt in Leiden.
Ze is opgeleid aan de Rijksacademie te
Amsterdam en aan de Vrije Academie
te Den Haag.*

*Tevens heeft zij psychologie gestudeerd;
naast haar werk in de gezondheidszorg heeft
zij veel in binnen- en buitenland, met name
Spanje, geëxposeerd.*